

въ гората и да търсиме Панайота и неговата дружина. «
— »А мнозина ли сте вие?« — »Сичките села сж
повдигнати на крака.« Когато азъ узнахъ това, щото
ми трѣбаше да узная, то дуснахъ бжлгарете и зарж-
чахъ имъ да не казватъ никому, че сме ги ловиле.
Недалече отъ това мѣсто, на което са разговаряхме
съ бжлгарете, ние бѣхме запретале да са пече хлѣбъ.
Когато отидохме да го земеме, то го не намѣрихме,
— потерята го бѣше намѣрила и извадила. Трѣбаше
да са бѣга, защото потерята твѣрде лесно можеше да
ни открие. Близо отъ насъ имаше такова едно мѣсто,
което са нарича Сейменски-гробъ или Коритата; а то-
ва мѣсто е ягко и недостѣпно. Проврѣхме са между
потерата и скрихме са на гореказанното мѣсто. Мно-
го пжти сейменете минуваха по-край насъ, но ни е-
динъ изъ тѣхъ не можѣ да ни види. Вечерьта селѣ-
ните са вжрнаха въ селата си, но оставиха стражари
да вардатъ изъ шумата. Нощъта бѣше много темна.
Трѣбаше да са бѣга и отъ това мѣсто, но темнотата
ни не позволяваше да преминеме презъ гжетите шума-
ци и презъ джлбоките долове. Трѣба да ви кажа и това,
че ние бѣхме са усвоиле съ тая мѣстность до толкова,
щото можѣхме свободно да преминеме между стражарите,
да не настѣпваме на сухите пжрчици и да са не досѣгаме
съ главите си до клоновете; но голѣмата темнота мо-
жеше да помѣша и на най-опитниятъ човѣкъ. Най-
напредъ азъ са рѣшихъ да поведе дружината си и да
бѣгаме; но твѣрде скоро бѣхъ принужденъ да са вж-
рна назадъ. Ние джлго време бѣхме джлжни да лази-
ме по коремътъ си, като жме. Така сжщо ние бѣх-